

15. Jazzfestivalurin byrjar í dag.

Brandaljóð



Í orðabókini stendur brandaljóð at merkja tað, sum á skaldsligum donskum nevnist „våbenklang“. Í hugaheiminum hjá mongum føroyingi leiðir hetta tó hugan aðrar leiðir, nevniliga til Tórshavnar jazz, fólka og bluesfestival, ið Brandur Øssursson í ár skipar fyri á 15. sinni.

Og Brandur er, sum tíðin er gingin, nærur samnevndur við festivalin og brandaljóð kann eisini leiða hugan til tað megnar tak, ið Brandur hevur tikið fyri føroyskt tónleikalív, ta orrustu hann má sigast at hava vunnið

DAGFINN OLSEN
MYNDIR: JENS KR. VANG

Á 15. sinni lata Brandur Øssursson og Norðurlandahúsið hurðarnar upp til Tórshavnar jazz, fólka og bluesfestival.

- 2300 tónleikarar hava hesi 15 árin vitjað í Føroyum, sigur Brandur Øssursson, tá vit hitta hann Yviri við Strond, í Skansastovu, har musikkskúlin heldur til. Og júst Musikkskúlin er eisini eitt av hjartabørnum hjá Brandi.

- Hevði ein kunnað samlad alt tað besta frá hesum 15 árunum til ein festival, so hevði tað verið ein rímmar festivalur, sigur Brandur, sum metir, at festivalurin er komin fyri at verða. Hann hevur fingið rúm í hugaheiminum hjá føroyingum, heldur Brandur.

- Men áhugin, smakurin, er nógv broyttur seinnu árin. Fyrr kundu vit fylla salin við 68' tónleiki. Tað kunnu vit neyvan í dag. Alt er so nógv

broytt.

- Vit hava eisini í Føroyum fingið eitt tónleikalív og nógv stak dugnaligar tónleikarar, nakað sum er vert at lurta eftir. Ein skal ikki undirmeta tey, ið spældu fyrr, tí um tey ikki høvdu spælt, so var einki, sigur Brandur, ið eisini metir tóknina at vera so framúr í dag, at ljóðmyndin hjá einstaka lurtaranum er broytt. Lurtarin er kritiskari nú, tí hann heima í kamarinum hevur møguleika at hava alskins útgæð.

- Eisini einstaki tónleikarin hevur betri møguleikar og eigur sum oftast stórt fløgusavn. Áhugin í dag er djúpri og meira málrættaður, heldur Brandur.

Musikkskúlin og festivalurin

- Í tí dagliga er hetta úrslit av Musikkskúlanum, men eisini festivalinum, tí fólk hava sæð, at tað ber til at venja seg. Tá Niels Henning Ørsted Pedersen kom fram

hildu danir, at tað var ógjørligt at spæla so og amerikamenn fingur fyrstir eyguni upp fyri honum. Fimm ár seinni vóru 10 danir, ið leiktu líka væl. Slíkt hendir tá ein sær, at tað ber til at spæla so, ein upplivir tað og prátar kanska við viðkomandi tónleikara, sum er eitt heilt vanligt menniskja. Hoyrir ein tað á fløgu, so hevur ein avstand og trýr kanska ikki uppá, at tað ber til í veruleikanum. Soleiðis hevur festivalurin havt týðning fyri føroyska tónleikalívið. Harumframt eru føroyskir bólkir, ið ikki hava spælt t.d. dansitónleik, eisini sloppir at spæla sín tónleik á festivalinum og teir hava soleiðis havt eitt forum, metir Brandur Øssursson.

Hugskotið

- Sjálvt hugskotið til festivalin var í botn og grund einfalt. Sum umboð í Nordjazz kom eg ymisk stóð til festivalir. Tað vóru ofta smáir býir, har stór nøvn spældu

á gistingarhúsum, skúlum og í biohøllum. Júst tá kom Norðurlandahúsið og Hotel Føroyar og Norrøna byrjaði at sigla, so alt passaði væl saman. Tað kravdi ikki tað so øgiliga ljósa høvdið at siggja tað, tá ein sat og ikki kundi lata vera við at hugsa um at gera ein festival, sigur Brandur.

- Tað lá í tíðini, at hetta kundi ein gera og Norðurlandahúsið á eisini, at hetta bar til, so vit formuleraðu okkum sum ein norðurlendskan festival og tað liva vit eisini væl upp til í ár, sigur Brandur og visir á síðuna í skránni, har tað sæst, at nógv norðurlond eru við.

Plakatinn

Men eisini úti í heimi hevur festivalurin funnið rúm í hugaheiminum hjá fólki. Tey vilja fegin hendaveg at spæla og vit hava fingið ávíst virði, heldur Brandur, sum eisini heldur tað vera áhugavert, at árliga plakatinn hevur stórt hatarligt virði.

- Tá felagsskapurin Nomus fyri stuttum flutti í nýgi høli, so var tað ikki soleiðis, at tey nýttu høvið at sleppa sær av við okkara plakat, sum tey høvdu hangandi. Hinvegin var hon nakað av tí fyrsta, ið tey tóku við í nýggju hølini, greiður Brandur frá.

Ongan hug at gevast enn

- Júst nú kenni eg ikki, at nú er upp á tíðina at eg blaki frá mær. Heldur hinvegin, sigur Brandur, ið heldur tað vera stóra gleði, tá alt fellur upp á pláss eftir strævi fyrirreikingararbeiði.

- Festivalurin er komin í fastar rammur, kann ein siga, men spurningurin er um tað er gott. Vit arbeiða við broytingum og hugskotum alla tíðina. Júst í morgun hava vit tosað um at hava eitt so nevnt familjutelt við happy-jazzi og pylsum og líknandi, sigur Brandur.

- Ofta breiðir slíkur festivalur seg um allan býin. So

langt eru vit ikki komin enn, hóast royndir onkutíð hava verið gjørdar. Vanligt er við ymsum tiltøkum, t.d. í SMS og í gongugötuni og eisini hava javnan skeið verið á skránni, men nakað fast er tað ikki blivið til enn, sigur Brandur.

Brandur stendur aftur í ár á odda fyri festivalinum og hann metir skránni at hava ymiskt væl blandað at bjóða. - Tað er líkasam hugskotið við einum festivali, at tað skal fara in at lurta eftir einum stórri navni og hava so hoyrt onnur, ið tey eru blivin hugtakin av. Og soleiðis skal tað vera, sigur Brandur Øssursson, sum í kvøld kl. 19:30 stendur á odda fyri Jassunum, tá festivalurin byrjar.

Umframt Jassarnar spæla í kvøld Elise Einarssdóttir Ensemble, Jaspis við Jan Klüvert og Merzi, Heini av Skarði og Peter Falkenberg og Bjørn Eidsvåg